

Madagascar

Visat núm. 30

(octubre 2020)

Marius IVAŠKEVIČIUS

POKSTAS (*s'adreça al públic*)

Benvolguts malgaixos, companys meus escampats, alliberadors dels meus compatriotes, ancestres negres i salvatges. Tal com es pot observar, la nació de l'Europa hivernal que jo represento i que ha trobat la seva nova ubicació aquí no té cap necessitat de fer mal als arbres ni d'agredir amb destrals afilades. Nosaltres, quan intentem viure en una terra veïna, la primera cosa que portem no és una destral, sinó un corral. Abans de res, hi portem una vaca i, només quan ha segat l'herba arran, arran, hi traslladem la nostra gent. Ja us presentaré la vaca quan s'hagin desplaçat la resta de compatriotes. N'hi ha de tota mena però, l'aspecte, és a dir, el model, sempre és força repetitiu. El color és el principal factor que les diferencia. Podem distingir-ne de blanques, de negres, de marrons o de tacades. Desgraciadament, no us en podem oferir —acostumats com esteu als colors virolats dels animals de la zona de l'equador— ni de tons verd poma, ni de varietats tarongívoles o de vermell brillant. Què hi farem. És voluntat del Senyor, aquest nostre discret ventall estètic.

Però, veig que us parlo massa de l'animal. Tingueu paciència, d'aquí a poc podreu tocar-lo, acariciar-lo i estirar-li les mamelles. A les vaques els encanta. És així com n'obtenim la llet. A la nostra latitud sol ser blanca, però aquí no em voldria aventurar a fer cap pronòstic. Només el temps ens dirà si les condicions particulars que us han acolorit la pell també poden tenir el mateix efecte amb la nostra llet nacional. En general, però, és un animal lent, poc reflexiu, procliu a la passivitat i a aquest fatalisme que ens és tan propi. També he d'avisar-vos que ni borda ni galopa.

[Pendent d'estrena al Teatre Lliure, temporada 2020-2021]

Traducido por Carmina Daban Sunyer